

nutto jalgteed sadawad ühhe treppi jure,
sedda möda kolmsadda rakskümmend wiis
sambo allapiddi saab astuda, selle järrel tuls
lewad jälle monned jalgteed ja nende peält
saab wast määwergi ennese sisse. Ugga
mis inimet seält filmale nähha antakse?
Keif lohhad läikiwad kui laenetama tulles
merres, et ehmatas tulles peäle, sest et ses
suggust legitsewat illo peab omma filmaga
nägema, egga woi sedda saanaga ülesräs
kida. On nenda kui peaks inimenne äkkis
selt ühte hiilgawa maailuse liina sattuma;
suur hull põllewaid tüünlaid walgestawad
ühhe puhko sedda immelikko ellokohta, kelle
seinad keif on ellendamast soolkirowist; neist
tüünlatte walgus, mis peäle paistab, kui
kaiakordsed sädmed walja kiirgab ja keif
wikkerkare seitse karwa ütlematta illoga sil
ma ette pannob läikima ja lgga samm
peält ikka jälle teist ellendamast illo loob.
Keskide kallikirowide läikimist mõtleb inimese
pannia inimenne sin ühhe hobil nähha

saamad ja tunnistab julgeste, et ei kussagi
üllewe! Ma peäl seddasugau suurt illo ei
nähta; ei lodud mailma asjust egga sest,
mis inimesse läed läanaks ja illuats eh
hitawad. Miinakse seäl aiwa soolkirowi
mõlwide alt eddase, mis wägga kõrged ja
keif tuggewaist soolkirowi sammastest üles
kantakse, nenda et laggi, seinad ja pör
randki kus peäl seiswad ja läiwad — keif
on sesamma soolkirowi taljo. Wägga su
reks ja laiaks weab sesinnane maailune koht,
nenda et film ei kustki temma otsa egga
taja ei jowa tunnistada, agga nähakse ük
leütsa mämeeste ellomajad, muist üksikud,
muist küllakaupa kous, kus nende naesed
ja lapsed ellustawad. Nähhakse maanteed
likujat rahwast täis; worimehhed läiwad
lauldes ja diskades omma teed, nemmad
tullewad laugelt sola koormadega ja wra
wad sedda neisse kohtadesse kokko, kust keif
üles wiinatakse. Hobbofid on neil paljogi
prugitawaks ja need, mis korra allalastakse,